

ερίου 1814, ἀλλ' ὁμολογεῖ εἰς τὴν τιμὴν του, ὅτι δὲν ἦτο εἰς τὴν συνωμοσίαν περὶ τῆς ἐπανόδου τοῦ Βοναπάρτου. Ἐν γενικὸν ἐπιθεωρητὴν ὅστις ὁμολογεῖ ὅτι ἔνδεκα μῆνας διὰ κῶς ὁ Λαβαλλέτ δὲν ἔσχεν οὐδεμίαν ἀλληλογραφίαν, οὔτε δι' ἐκτάκτων ἀπεσταλμένων, οὔτε δι' ἐπιστολῶν μετὰ τῆς Νήσου Ἑλλάδας. Ὑπαλλήλους τινὰς ἐν τῷ ταχυδρομείῳ, μεταξὺ τῶν ἄλλων τὸν Saissset, πατέρα καὶ υἱόν, φανατικούς βασιλόφρονας, οἵτινες ἔμειναν εἰς τὴν διοίκησιν ὑπὸ τὸν Λαβαλλέτ, χωρὶς ποσῶς ν' ἀνησυχήσωσιν.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς τῶν ἐφετῶν λαμβάνει τὸν λόγον. Ὡς πρὸς αὐτὸν ἡ συνωμοσία τῆς 20 Μαρτίου ἦτο προμελετημένη καὶ ἀπηρεῖτο συνέργεια. Συμμορία τυχοδιωκτῶν δὲν ἠδύνατο νὰ φθάσῃ μέχρι Γαλλίας, εἰμὴ ἔχουσα τὸν θάνατον ὑπ' ὄψιν της. Ἐφθασε ταπεινῶς μέχρι Γρενόβλης ἐνθα ἡ προδοσία τῇ ἔτεινε τὴν χεῖρα.

Ὅ,τι λέγει ὁ κύρ Hua τὸ αὐτὸ ἐσκέφθησαν οἱ βασιλόφρονες καὶ πάντες εἶναι σύμφωνοι καὶ τοῦτο κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην πληροῖ αἱμάτων τὸν θρόνον τοῦ Λουδοβίκου XVIII, καὶ θὰ καταστήσῃ ἀδύνατον τὸν συμβιβασμὸν τῶν Βουρβόνων μετὰ τῆς Γαλλίας.

Ἀλλὰ ὅ,τι ἀναφέρεται ἰδίως διὰ τὸν κύρ. Hua εἰσὶν αἱ ἐξῆς περίπου φράσεις.

Ὅστις ἐν τῇ δίκῃ ταύτῃ δὲν ἤθελε λάβει ὑπ' ὄψιν εἰμὴ τὴν ἀρπαγὴν τῶν ταχυδρομείων καὶ οὐχὶ τὴν πρόθεσιν τοῦ νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν ἄρπαγα, δὲν θέλει ἰδῆ εἰμὴ τὸ ἐν μέρος καὶ θέλει μεταστρέψῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκ τοῦ ἑτέρου. Αἱ συζητήσεις ἃς ἠκούσατε, εἰσὶν αἱ ἥττον σπουδαῖαι ἢ μᾶλλον εἰπεῖν αἱ ἀνωφελέστεραι.»

«Ὁ κατηγορούμενος δὲν μετέβη εἰς τὸ ταχυδρομεῖον ἐπὶ τῷ ἰδίῳ συμφέροντι, οὔτε ἐπὶ τῷ τῆς διοικήσεως, ἀλλὰ διὰ νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν Αὐτοκράτορα. Προητοίμασε τὴν πορείαν αὐτοῦ ἀπὸ Φοντενεβλώ μέχρι Παρισίων, ἔτεινε τὴν χεῖρα ἀπὸ Παρισίου μέχρι Φοντενεβλώ. Ὅταν ὁ ἄρπαξ δὲν εἶχε, ἀνάγκην τῆς βοηθείας ταύτης, ὁ σκοπὸς τοῦ κατηγορουμένου δὲν ὑπῆρξε μικρότερος συνήρησεν εἰς τὴν ἀπόπειραν τῆς ἀρπαγῆς· ὁ σκοπὸς κάμνει τὸ ἐγκλημα. Ἡ διδασχὴ αὕτη, κύριοι, δὲν εἶναι παράδοξος. Ἡ ἀπόπειρα τοῦ ἐγκλήματος εἶναι αὐτὸ

τὸ ἐγκλημα ἐνεργηθὲν. Θὰ περιμένωσι λοιπὸν ὅπως τὸ θῦμα θυσιασθῇ ἵνα τιμωρήσῃ τὸν φονέα ; (ἀκολουθεῖ).

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΚΑΙ ΕΚΛΕΚΤΙΚΗ ΤΩΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΩΝ

Μετὰ προλεγόμενων περὶ γνησιότητος
Αὐθεντίας, Θεοπνεύστου, γλώσσης,
ἐποχῆς αὐτῶν κ.τ.λ.

ΜΕΤ ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ, ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩΝ
ΧΑΡΤΩΝ ΚΑΙ ΠΑΝΟΜΟΙΟΥΤΥΠΩΝ
ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΩΝ

ΤΟΜΟΣ Α'.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ ΚΑΙ ΜΑΡΚΟΝ

Ἀθήνησι, τύποις α' Ἐφημ. τῶν Συζητήσεων.

ΤΙΜΑΤΑΙ. δραχμ. 4.

Εἶναι πολὺ παρήγορον ἀληθῶς εἰς τὸν αἰῶνα τοῦτον τῆς ἠθικῆς καταπτώσεως καὶ δυσσεβείας νὰ βλέπῃ τις ἐνίοτε ἀκτῖνας τινὰς φωτὸς διασχιζούσας τὸν ζορώδη πνευματικὸν τῆς Ἑλλάδος ὀρίζοντα. Εἶναι παρήγορος, πολὺ παρήγορος ἡ ἐκ διαλειμμάτων τοῦλάχιστον ἀναελάστησις μυροβόλου καὶ περικαλλοῦς τινος ἄνθους ἐν τῷ μέσῳ τῶν τριβόλων καὶ τῶν ἀκανθῶν δι' ὧν ἐσπάρη ἡ ἀτραπὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ βίου.

Ἡ Ἑλλὰς ἀνακύψασα ἀπὸ δουλείας ἐπαχθοῦς, ἥτις εἶχε καταβάλει αὐτὴν ὑλικῶς τε καὶ ἠθικῶς, ὠμορῖαζε κατὰ τὴν ἀπελευθέρωσίν της με Λάζαρον ἄρτι ἐκ τοῦ τάφου ἀνακύψαντα. Καὶ εἶχε βεβαίως χρεῖαν περιθάλψεως καὶ ἐνδεδεχοῦς μερίμνης, ὅπως ἀνακτήσῃ τὸ

σθένος αὐτῆς, εἶδετο ἀναμφιδόλως βλασφημιῶν καὶ ἰαματικῶν φαρμάκων πρὸς θεραπείαν τῶν κατεσκληρότων αὐτῆς μελῶν, ἔχρηζε παρὰ μυσθίας καὶ ἐνθαρρύνσεως, ὅπως ἀναλάβῃ τὴν τοῦ πνεύματος διαύγειαν καὶ τὴν τῆς ψυχῆς δύναμιν.

Ἐπραξαν τοῦτο οἱ ἀναλαβόντες τὴν παλιννόρθωσιν τῆς πεπτωκυίας Ἑλλάδος; πράττουσι τοῦτο σήμερον οἱ ποδηγέται αὐτῆς; Οὐχὶ βεβαίως! Δονισμοὶ ἐπὶ δονισμῶν ἀλλεπάλληλοι, ὀλιγωρίαί, ἀσύγγνωστος ἀνεκτικότητα, ἐπιζήμιος χρῆσις δηλητηριωδῶν φαρμάκων, ἐξασθενοῦσιν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν τὸ καχεκτικὸν αὐτὸ σῶμα καὶ προπαρασκευάζουσι τὸν θάνατόν του ἀνευ ἐλπίδος ἀναστάσεως αὐτοῦ εἰς τὸ μέλλον.

Τεθείσης τῆς ἀρχῆς ὅτι ἡ πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ διάπλασις εἶναι ἡ κρηπίς τῆς τῶν ἐθνῶν ὑπάρξεως καὶ τῆς εἰς τὰ πρόσω πορείας αὐτῶν, ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι καθυστεροῦμεν λίαν εἰς τοῦτο. Οὐδεμία ἢ τοῦλάχιστον ὀλιγίστη φροντίς ἐλήφθη περὶ τῆς πνευματικῆς τοῦ ἔθνους μορφώσεως καὶ περὶ τῆς χριστιανικῆς αὐτοῦ ἀγωγῆς, ἀπόδειξις δὲ τῶν λόγων μας τρανὴ ἔστω ἡ τοῦ κλήρου μας ἀθλία κατάστασις, ἡ ἀμάθεια τῶν πλείστων ἱερέων μας, τῶν ἀνθρώπων δηλονότι ἐκείνων εἰς οὓς εἶναι ἀνατεθειμένη ἡ πνευματικὴ τοῦ ἔθνους διδασκαλία καὶ ἡ τῶν καρδιῶν εὐαγγελικὴ καὶ χριστιανικὴ μόρφωσις. Ἐάν ἤδη στρέψωμεν τὸ βλέμμα καὶ πρὸς τὴν λογίαν τοῦ ἔθνους μερίδα, τὴν αὐτὴν ἐπίσης ὀλιγορίαν καθορώμεν, ἐκτὸς σπανιωτάτων τινων ἐξαιρέσεων. Πάντες, ἢ σχεδὸν πάντες, οἱ τὰ γράμματα παρ' ἡμῖν καλλιεργοῦντες ἀμιλλῶνται τίς τὸν ἕτερον νὰ ὑπερβῇ κατὰ τὴν τῶν γνώσεων ἐπίδειξιν, οὐδεὶς ὅμως ἢ ὀλίγιστοί τινες ἐσκέφθησαν περὶ ψυχωφελοῦς τινος ἐνασχολήσεως τοῦ λαοῦ. Καθημερινῶς ἐκ τῶν πολυπληθῶν τυπογραφείων ἐξέρχονται βιβλία ὀγκώδη καὶ σπουδαῖα ἴσως διὰ τοὺς εἰδότας, ἀχρηστα ὅμως καὶ ἀτελεσφόρα εἰς τὴν ἠθικὴν τοῦ λαοῦ μόρφωσιν. Δὲν ποιῶμεν δ' ἐνταῦθα λόγον καὶ περὶ τινων ῥυπαρογραφίῶν γραμματοκαπήλων τινων ἐπιχεουσῶν τὸ δηλητήριον εἰς τὰς ἀπαλὰς τῶν Ἑλλήνων καρδίας.

Εἰς τὰς σκέψεις ταύτας ὠρμήθημεν ἐκ τῆς ἀρτιφανοῦς ἐκδόσεως ἀξιολογωτάτου καὶ ὀφελιμωτάτου εἰς πάντα χριστιανὸν συγγράμματος, οὗ τὸν τίτλον ἀνωτέρω βλέπει ὁ ἀναγνώστης.

Ἐν τῷ εἰρημένῳ βιβλίῳ, μεγίστην ἔχοντι τὴν ἱστορικὴν ἀξίαν, ἀντλεῖ ὁ εὐσεβὴς Ἕλλην ὡς ἀπὸ δροσιῶδους πηγῆς νάματα χριστιανικῆς καὶ εὐαγγελικῆς καθαρᾶς διδασκαλίας. Γεγραμμένα ἡ ἐρμηνεία αὕτη εἰς γλῶσσαν εὐληπτον τοῖς πᾶσι, πεπλουτισμένη διὰ σχολίων ἐπεξηγητικῶν, δι' εἰκόνων καὶ τοπογραφίῶν, παρέχει, δὲν διστάζομεν νὰ τὸ εἰπώμεν, πλείονα ὠφέλειαν καὶ εὐστοχώτερον ἐπιτυγχάνει τοῦ σκοποῦ ἢ ἡ ἐξ ἁμβωνος ξηρὰ τοῦ εὐαγγελίου ἀπαγγελία.

Ὁ πρῶτος οὗτος τόμος περιλαμβάνει τὰ κατὰ Ματθαῖον καὶ Μάρκον εὐαγγέλια μετὰ σπουδαίων προλεγομένων· εὐχόμεθα δὲ ὅπως ὅσον ἐνεστι τάχιον εἰδῶμεν ἐκδιδόμενον καὶ τὸν δεύτερον.

Τὸ εὖωνον ἄλλως τε τοῦ βιβλίου καὶ ἡ τυπογραφικὴ αὐτοῦ φιλοκαλία, καθιστῶσιν αὐτὸ ἐπιθυμητὸν εἰς πάντα.

Περαινοῦντες ἐνταῦθα τὸν λόγον ἐκφράζομεν μίαν εὐχὴν, ὅπως οἱ κατὰ καιροῦ γενναῖοι ἀγωνοθέται μὴ περιορισθῶσιν εἰς τὴν ἐμφύχωσιν τῆς ποιήσεως καὶ τῆς φιλολογίας παρ' ἡμῖν, ἀλλὰ λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ χριστιανικὴ ἀγωγή εἶναι ἡ κρηπίς τῶν νεαζόντων ἐθνῶν, θέσωσι καὶ χρηματικὸν ἄθλον εἰς ὄντινα ἤθελεν εὐδοκιμήσει ἀσχολούμενος εἰς συγγραφὴν βιβλίου τὴν πνευματικὴν καὶ ψυχικὴν ὠφέλειαν τοῦ Ἑλλήνος σκοποῦντος.

ΑΔΟΚΟΤΟΙ ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΕΣ.

Οἱ ἀπὸ τοῦ ἁμβωνος τὴν παπικὴν ἀναμαρτησίαν ὑπερασπίζοντες ἱεροκήρυκες, μεθ' ὅσας καὶ ἂν λέγωσιν ἀνοησίας, εἶναι πάντοτε κοσμιώτεροι τῶν ἱεροκηρύκων ὅσοι ἤχησαν ἐπὶ τῶν μέσων αἰώνων καὶ περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐνεστώσης ἑκατονταετηρίδος. Εἶναι σχεδὸν ἀδύνατον νὰ πιστεύσῃ τις σήμερον ὅτι ἐξεφωνήθησάν ποτε ἐπ' ἐκκλησίας οἱ σωζόμενοι λόγοι των· εἶναι ἀδύνατον νὰ πιστεύσῃ τις ὅτι ὁ ἐν Σεβίλλᾳ τῆς Ἰσπανίας κανονικὸς καὶ αὐλικὸς ἱεροκήρυξ Μάρκων, ἐρμηνεύων τὸ Εὐαγγέλιον ἐνώπιον Καρόλου τοῦ Ε', τοσοῦτον κατεπόνει τὸν πνεύμονά του κραυγάζων καὶ καταρώμενος τοὺς αἰρετικούς, ὥστε τρεῖς καὶ τετράκις ἐξέπιε ποτήριον καμπανίτου ὅπως ἀναψύξῃ τὸν ἀπεξηραμένον αὐτοῦ λάρυγγα. Τῇ ἡμέρᾳ τῆς Χριστοῦ γεννήσεως ὁ ἐν Διζῶν μοναχὸς ἐκήρυξε τάδε· αὐτὸς